

GARRY DAVIS

Varför jag avstod från min nationalitet

Under senaste kriget var jag pilot på ett bombplan. Så snart jag kom tillbaka började jag leva ett normalt liv som alla andra. Emellertid insåg jag snart, att knappt hade vi reparerat det elände vi förorsakat förrän vi var på väg mot ett tredje världskrig. Tidningarna talade om atomkrig och om en värld som var delad i två läger.

Det blev snart klart, att i en värld som stod under atombombens väld kunde ingen nation lika litet som någon grupp av nationer helt skydda sina medborgare. I världen av dag kan säkerhet endast tänkas på basis av en världsstyrelse, och eftersom varje nation svartsjunkt vill förbehålla sig den suveräna rätten att förklara krig, kommer F. N. aldrig att lyckas hindra konflikterna.

Som så många andra millioner av mänskliga varelser kände jag att man måste finna ett medel att göra någonting verkligt av detta universella begär efter fred. Jag gick då in i en federalistisk organisation inom vilken jag arbetade flera månader: »United World Federalists.»

Men jag märkte mycket snart att sådana organ inte var tillräckliga att tillförsäkra oss världsmedborgarskap. Det var då som jag fick idén hur man borde handla för att förankra tanken på världsmedborgarskap och världsstyrelse hos alla folk.

Alldeles som en borgare i El Paso på samma gång kan vara en god medborgare i Texas och en lojal amerikan, så kan samme man förbli lojal amerikan även sedan han blivit världsmedborgare. Men så länge vi arbetar med idén om den suveräna nationalstaten som högsta möjliga auktoritet, kommer ingen världsstyrelse att bildas. Och det är i protest mot den absoluta statsmakten jag avstätt från min nationalitet.

Att jag förklarar mig som världsmedborgare är en symbolisk handling. Detta personliga ställningstagande innebär bara ett försök att få folk att tänka som världsmedborgare. Det är självklart att jag inte kommer att bli en dylik medborgare förrän vi skapat en världsstyrelse. Folk kanske undrar om min handling politiskt har något att göra med det faktum att jag är född amerikan. Det är ingalunda fallet. Amerika, som jag älskar, är mitt fosterland, men jag skulle lika väl ha av sagt mig min nationalitet om jag varit engelsman, kines, ryss eller fransman. Det finns emellertid en faktor som en amerikan måste räkna med: militärt och ekonomiskt är Amerika den mäktigaste nationen, därför har vi också det största ansvaret. Vi bör ge ett exempel åt världen.

Europa, som ligger mitt mellan väst och öst, tycktes mig vara den idealiska platsen för ett fullföljande av min aktion och det var därför jag kom till Paris. På ambassaden försökte man förgees få mig att avstå från mitt beslut. Eftersom mitt uppbållstillstånd snart skulle gå ut fick jag idén att installera mig på Palais de Chaillots mark. Det var ju internationellt territorium och som sådant i själva verket den enda platsen dit jag kunde ta vägen utan att våldföra mig på

något lands lagar. Jag skrev till M. Trygve Lie och till övriga delegerade för att förmå dem att tillämpa artikel 109 och sammankalla en konstituerande världsförsamling.

Under en veckas tid levde jag under bar himmel. Jag visste från början att många skulle tolka min handling som emanerande från en galning eller en exhibitionist. Det svåraste för mig var att framhärda trots att jag visste det. Men jag trodde det vara min plikt att, kosta vad det ville, göra det, även om metoden blev mig pinsam. Några dagar före öppnandet av F. N. förpassade mig den franska polisen från Chaillot på order av F. N:s generalsekreteriat.

Dessa sex dagar på F. N:s trappor gjorde mig till föremål för sympatyttringar. Jag fick brev från mer än tjugo fyra länder, helt enkelt adresserade till Garry Davis, Palais de Chaillot, Paris. Från första stund erbjöd sig flera kända personligheter att bilda ett råd för att stödja den blivande aktionen. Bland dem märktes författare som Albert Camus och André Breton, vetenskapsmän som professor Girard och även abbé Pierre, medlem av Nationalförsamlingen. André Gide gav mig också sitt gillande. Jag planerade att rikta en vädjan till F. N.-delegerade fastän jag väl visste att jag på det sättet skulle bryta mot F. N:s stadgar och utmana dess säkerhets tjänst.

Ännu en gång försökte jag ge uttryck åt folkens verkliga känslor inför de motbudande tal som hölls av delegerade och som avhandlade nationella intressen och prestigehänsyn. Denna vädjan repeterades på tre språk, men eftersom F. N. förbjuder enskilda meningyttringar kastade polisen åter ut mig.

Jag har en känsla av att folken överallt i världen är beredda att skriva under denna vädjan. Ett antal statsmän och delegerade har uttalat sig till förmån för en världsstyrelse. Därför har vi bestämt oss för att inom någon tid sätta i gång med en registrering av världsmedborgare. De som anmäler sig till detta register kommer inte att mista någon laglig rätt eller förpliktelse. De förklarar sig helt enkelt villiga att bli världsmedborgare. Alla registrerade blir bärare av ett internationellt identitetskort.

Vi tror att varje individ som önskar en världsstyrelse också har en plikt att bekräfta det. Vi, världens folk, just vi, bör förverkliga denna samling.

Övers. av G. Ekelöf